

A vedea

(După o cuvântare)

Ochii noștri ne arată drumul, iar inima noastră îi urmează. Aceasta o știa satan când i-a îndreptat Evei ochii spre fructele frumoase ale pomului interzis. «Și femeia a văzut că pomul era bun» [Geneza 3.6]. După ce diavolul obținuse așa de mult de la om, n-a mai fost departe până la cădere.

Dar în timp ce satan îndreaptă privirea omului în direcția greșită, Dumnezeu o face invers. El îndreaptă privirea păcătosului spre Hristos, spre eterna lui salvare, așa cum un israelit era salvat printr-o privire la șarpele de aramă.

Eclesiastul ne pune multe lucruri înaintea ochilor și apoi ne amintește că tot ce se petrece sub soare este zadarnic. „Generație trece și generație vine” [Eclesiastul 1.4]. «Soarele răsare și soarele apune» [Eclesiastul 1.5]. Cum se adevărește prima putem să observăm și nu este un spectacol încurajator. Răsăritul și apusul soarelui, dimpotrivă, este o priveliște splendidă, de care ochii noștri pot să se bucure, ca și de toate celelalte frumuseți ale creației. Dar chiar dacă am fi văzut toate frumusețile lumii, ce avantaj ar avea sufletul nostru de aici? Aceasta este întrebarea. Când noi, odată, așa cum este soarta muritorilor, pășim în valea întunecată a umbrei morții, ce rod a rămas atunci din tot ce au văzut ochii noștri din frumusețile exterioare? Amintirea lor ne va face să ne fie cu atât mai greu să părăsim pământul acesta. Numai dacă privirea credinței l-a condus pe om spre Golgota, atunci, da, sfârșitul său va fi minunat.

După ce Eclesiastul a vorbit la început despre *marile lucrări ale creației, a ajuns să vorbească despre omul* care își face munca cu trudă sub soare: «Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă ...» [Eclesiastul 2.4-6]. Dacă am ajuns și noi la ținta noastră asemănător ca Eclesiastul, atunci putem să admirăm lucrarea mâinilor noastre. Dar ce avantaj are sufletul nostru de acolo, odată ce se stinge lumina vieții noastre? Pentru lumea aceasta este cu siguranță valoros să dispunem de un venit bun sau să ne câștigăm onoare și glorie, un nume sau avere. Dar când a bătut ultimul ceas pentru om, atunci el trebuie să lase totul în urmă și să plece singur de tot în eternitate; și ce ia cu el acolo? Nimic altceva, decât păcatele sale. De aceea, orice ar fi văzut ochii noștri privind operele minunate ale creației și privind roadele propriei munci – noi suntem pe drum într-un ținut al întunericului, unde nu este nimic de văzut nici pentru ochii deschiși. Numai pentru cel al cărui drum l-a dus spre Golgota, întunericul extrem va fi preschimbat în lumină minunată.

Eclesiastul înțelept folosește mereu expresia ... Am văzut ... și am văzut de asemenea ...

Dragi prieteni, ce ați văzut? Ați văzut lucrul cel mai mare care s-a petrecut vreodată, ați văzut lucrarea care s-a înfăptuit pe Golgota? Dacă ați văzut-o cu ochii *inimii*, atunci sunteți preafericiți. Veniți, să zăbovim o clipă la acest eveniment! Ce s-a petrecut acolo între un răsărit de soare și apusul său? Un Om, vândut de Iuda, lepădat de Petru, biciuit sângeros, hulit și batjocorit, merge acolo în compania oamenilor care Îl urăsc. Unde merge și de ce nelegiuire este învinuit? Biografia Sa poate fi povestită în câteva cuvinte. El a făcut numai bine. Încă înainte de a se face ziuă, El a făcut o minune în favoarea unui om care făcea parte din suita unuia dintre cei mai răi vrăjmași ai Săi. Petru, ucenicul Său, care avea să se lepede de El în aceeași noapte, i-a dat ocazie pentru aceasta. Acum, după ce a fost condamnat la moarte, El merge afară, la Golgota. Acolo va fi înălțat între cer și pământ. Cu mâinile și picioarele străpunse, Isus, Fiul lui Dumnezeu, atârnă pe cruce între doi tâlhari. Pentru câteva ore se face

întineric în toată țara. Soarele se ascunde. Din cauza păcatelor noastre, Dumnezeu Își ascunde fața și Se întoarce. A văzut lumea vreodată ceva mai minunat și mai mare, decât minunea că Fiul lui Dumnezeu S-a dat de bunăvoie, ca un miel care este dus la înjunghiere? Cu siguranță că este lucrul cel mai mare – o putem într-adevăr spune -, pe care nici ochii Tatălui nu l-au văzut vreodată. O, dragi prieteni, veniți la Golgota și priviți la Cel răstignit!

Eclesiastul continuă:

«Am văzut de asemenea aceasta ca înțelepciune sub soare și a fost mare pentru mine: era o cetate mică și puțini oameni în ea; și a venit un împărat mare împotriva ei și a împresurat-o și a ridicat întărituri mari împotriva ei. Și se afla în ea un om sărac și înțelept care a scăpat cetatea prin înțelepciunea lui, dar nimeni nu și-a adus aminte de omul acela sărac.» (Eclesiastul 9.13-15).

Într-adevăr, o observație importantă a Eclesiastului înțelept. Oamenii tuturor țărilor se află ca prizonieri sub puterea unui stăpânitor puternic. Toți doresc cu ardoare libertatea, dar nimeni nu poate să se elibereze. Și apoi se ivește „Omul sărac”. Nimeni nu este așa de sărac cum era Mântuitorul odinioară. În Capernaum n-a putut să plătească staterul. Femeile l-au slujit cu averea lor. El nu avea nici unde să-și plece capul [Matei 8.20; Luca 9,58]. Și ce a făcut El? „A salvat prin înțelepciunea Sa.” Toți cei care ascultă de evanghelia Sa vor fi salvați și ei pot să mărturisească: „Prin sărăcia Lui suntem îmbogățiți”. Robii păcatelor au fost îmbogățiți prin El.

Nimeni nu era așa de sărac ca El – nimeni nu este așa de bogat ca El! „Nimeni nu și-a adus aminte de omul acela sărac.” El, Mântuitorul lumii, n-a meritat totuși să fie marele uitat de la un pol la celălalt pol. Chiar și în creștinătate se gândesc la El cei mai puțini. De fapt, se poate înțelege așa ceva? Creatorul cerului și al pământului a venit jos, ca să moară între pământ și cer, ca să-și poată scăpa creaturile și Duhul Domnului ne roagă și ne îndeamnă: «Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale!» [Eclesiastul 12.1]. Da, gândește-te la Omul de pe Golgota!

Voi, dragi tineri, credeți voi că ați pierde ceva de valoare dacă ați răspunde cu un „Da” hotărât la această invitație: „Gândește-te!”? În Biblie ni se povestește despre mulți care s-au gândit la Creatorul lor în dimineața vieții lor. Iosif așa a făcut. Apoi, firește că la început a pierdut ceva: simpatia fraților săi și libertatea, pentru că el a fost mulți ani un întemnițat. Dar a câștigat un tron pe lângă faraon și a devenit salvatorul fraților săi, și astfel, salvatorul lumii, pentru că Mântuitorul S-a ridicat din Iuda [Evrei 7.14]. Iosif n-a avut niciodată motive să regreta că s-a gândit așa de tânăr la Creatorul său și l-a slujit.

Și Daniel a început de timpuriu să se gândească la Creatorul său. La început, și el a pierdut ceva prin aceasta. El ar fi putut să savureze mâncărurile gustoase ale mesei împărătești, dar n-a făcut-o. Și totuși, el, care a refuzat mâncarea împăratului, a devenit marele său favorit. Dar numai aceasta n-ar fi însemnat prea mult. Dumnezeu îl numește „om preaiubit” [Daniel 10.11]. Astfel a câștigat Daniel mult, ba chiar totul, prin alegerea făcută de el.

Voi, tinerilor, Duhul lui Dumnezeu se adresează inimilor voastre, vouă, care vă urmați drumul ca și când Omul de la Golgota n-ar fi trăit niciodată. Aveți voi curajul să spuneți: „La mine, Isus nu are loc?” „Sunt tânăr și vreau să mă bucur de viață?” Este felul diavolului să spună: Și mâine mai este timp. Ah! pentru câți oameni acest „Mai târziu, cândva” n-a devenit un „Pentru totdeauna prea târziu!” «Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele cele rele.» El este Cel care în clipa aceasta vă întretaie drumul. Viața voastră este în mâna Creatorului vostru, în aceeași mână care s-a lăsat străpunsă de dragul vostru. El așteaptă răspunsul vostru.

După ce Ecclesiastul a vorbit despre înțeleptul om sărac, a continuat: «Înțelepciunea este mai bună decât tăria; dar înțelepciunea omului sărac este disprețuită ...» [Ecclesiastul 9.16]. El, care a fost răstignit în slăbiciune, a adus mântuirea. Dar mulți L-au disprețuit. Cuvântul crucii nu este înțelepciune pentru toți oamenii. Ea este «nebunie pentru cei care pier». «Cuvintele lui nu sunt ascultate» [Ecclesiastul 9.16]. Poetul francez, Victor Hugo, a spus: Omul este ca un foc când este vorba despre minciuni, dar față de adevăr este ca gheața.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! unii *au ascultat* și folosul este al lor din aceasta pentru timp și eternitate, cum s-a exprimat Ecclesiastul: «Cuvintele înțelepților sunt ascultate în liniște mai mult decât strigătul celui care stăpânește printre nebuni» [Ecclesiastul 9.17]. Înțelepți sunt cei care ascultă de cuvintele înțelepților. Ah! majoritatea oamenilor nu vor să asculte! Un tată, care este înțelept, pentru că a ascultat și a crezut, îi împărtășește fiului său care este bucuria inimii sale. Dar câte un tată a aflat că fiul său nu asculta. Mântuirea omului stă în aceea, că el ascultă în liniște ce are Dumnezeu să-i spună despre Fiul Său și că el crede în *singurul* Mijlocitor dintre Dumnezeu și om.

«Un singur păcătos strică mult bine» [Ecclesiastul 9.18], continuă Ecclesiastul, iar în Romani 5.12 citim: «Printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea». Dar - «ascultarea Unuia singur» a biruit moartea. Dacă aparținem spiței de neam a primului Adam, atunci moștenim moartea. Dacă aparținem spiței de neam a Celui de-al doilea Adam, vom moșteni viața eternă. Atunci stăm pe același fundament ca Ioan, care ne-a vestit ce a văzut și a auzit el, iar părășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Iar în El, fericirea noastră este desăvârșită.

Titlul original: „Sehen”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 157-163.